

Sygn. akt I C 884/21 upr.

PROTOKÓŁ

POSIEDZENIA NIEJAWNEGO

Dnia 31 grudnia 2021r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

rozpoznał w dniu 31 grudnia 2021r. w N.

na posiedzeniu niejawnym

sprawę z powództwa (...) w (...)

przeciwko R. Ś.

o zapłatę

posiedzenie rozpoczęło o godz. 9.30 zakończono o godz. 10.00

Strony nie stawiły się, niezawiadomione.

Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego psychologa z akt I C 1139/19, biegłego psychiatry z akt I C 546/19 oraz protokołów zeznań świadków i pozwanego z akt I C 1139/19.

Sąd wydał wyrok.

Przewodniczący.

Sygn. akt I C 884/21 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2021r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2021r. w Nowym Sączu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w (...)

przeciwko R. Ś.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. Ś. na rzecz powoda (...) w (...) kwotę 5.980 zł. (pięć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 5.000 zł. (pięć tysięcy) od dnia 6 września 2018r. do dnia 31 grudnia 2021r., którą to kwotę rozkłada na 29 (dwadzieścia dziewięć) rat po 200 zł.

(dwieście) i ostatnią 30 (trzydziestą) ratę w kwocie 180 zł. (sto osiemdziesiąt), płatnych do ostatniego dnia każdego kolejnego miesiąca, z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w razie opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat,

II. nie obciąża pozwanego kosztami procesu.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1/ dor. pełn. stron,

2/ kal.7 dni.

31 grudnia 2021r.

Sędzia

Sygn. akt I C 884/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31.12.2021 r.

Strona powodowa (...) z siedzibą w (...) (Szwajcaria), działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie wniesionym w dniu 01.09.2021 r. do tut. Sądu, domagała się zasądzenia od pozwanego R. Ś. kwoty 5.980 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.000 zł od dnia 06.09.2018 r. do dnia zapłaty. Domagała się też zasądzenia kosztów procesu na jej rzecz (k. 1-2).

Swoje roszczenie wiązała z umową pożyczki, zawartą przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w dniu 06.08.2018 r. Podała, że pozwany nie wywiązał się z nałożonego umową obowiązku, a roszczenie stało się wymagalne w dniu 05.09.2018 r. Na podstawie umowy cesji z dnia 10.01.2019 r. przedmiotowa wierzytelność przeszła na powoda.

Pozwany R. Ś., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w piśmie z dnia 28.10.2021 r., stanowiącym odpowiedź na pozew, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Jednocześnie podniósł zarzuty: nieważności umowy pożyczki z uwagi na działanie pozwanego w stanie wyłączającym świadome i dobrowolne lub swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli wynikające z choroby alkoholowej, nieważności umowy pożyczki z uwagi na rażąco wysokie opłaty, nieudowodnienia roszczenia co do zasady, jak i wysokości, brak wykazania wysokości roszczenia powoda w szczególności wykazania zasadności żądania zapłaty kwot w wysokości określonej w pozwie, abuzywności klauzul, dotyczących pozaodsetkowych kosztów kredytu, obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, zawarcia umowy sprzecznej z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c. i art. 5 k.c., nieprzekazania pozwanemu umowy na trwałym nośniku i w konsekwencji naruszenie art. 29 i 30 u.k.k., braku legitymacji procesowej powoda. Z ostrożności procesowej wniósł o rozłożenie należności na raty w kwotach po 100 zł miesięcznie (k. 63-72).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06.08.2018 r. pozwany R. Ś. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przez Internet umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 5.000 zł, z całkowitą kwotą do zapłaty w wysokości 6.050 zł (w tym prowizja 1.008,90 zł i odsetki 41,10 zł). Pożyczka została udzielona na okres 30 dni. Oprocentowanie stałe w skali roku 10%. (...) wynosiło 916,77%.

W przypadku braku lub opóźnienia w płatności pożyczkodawca mógł naliczyć odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c., tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Dodatkowo, w razie braku spłaty zadłużenia, pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę pożyczki ze skutkiem natychmiastowym (jeżeli pożyczkobiorca nie dokonał spłaty pożyczki przez okres dłuższy niż 30 dni od terminu spłaty).

W dniu 06.08.2018 r. kwota 5.000 zł z tytułu pożyczki nr (...).

została wypłacona na rzecz pozwanego,

Dowód: umowa pożyczki nr (...) – k. 6-11, potwierdzenie przelewu – k. 12

W dniu 10.01.2019 r. pomiędzy (...) z siedzibą w Z., a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, na mocy której na powoda przeszła wierzytelność m.in. w stosunku do pozwanego z tytułu umowy nr (...).

Pismem z dnia 18.02.2019 r. (...), działając w imieniu D., poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z dnia 06.08.2018 r.

Dowód: zawiadomienie o cesji – k. 13, załącznik do umowy cesji – k. 14-15, oświadczenie o uiszczeniu ceny zakupu wierzytelności – k. 16, umowa zakupu wierzytelności – k. 17-19

Pismem z dnia 28.10.2021 r. pozwany R. Ś. złożył oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, wobec naruszenia obowiązków wskazanych w art. 29 i 30 ustawy o kredycie konsumenckim.

Dowód: oświadczenie – k. 75, potwierdzenie nadania – k. 76

Pozwany ma 46 lat, pracuje jedynie dorywczo, jest od lat uzależniony od alkoholu. Pozwany zaciągał szereg umów pożyczkowych, których później nie spłacał. Kwoty z pożyczek przeznaczał na alkohol, papierosy i spłatę poprzednio zaciągniętych pożyczek. W chwili zawarcia umowy pożyczki pozwany nie znajdował się w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Pozwany obecnie także pije alkohol. Jest po leczeniu odwykowym, które zakończył przed czasem. Pozwany pracuje jedynie dorywczo. Zdarza mu się wypić naraz 30 piw. Żona pozwanego nigdzie nie pracuje, jest osobą bezrobotną. Z pozwanym mieszka 11 – letnia pasierbica. Rodzina utrzymuje się z prac dorywczych, 500+ i z pomocy braci pozwanego, którzy spłacają jego długi. Aktualnie zadłużenie pozwanego wynosi około 400.000 złotych.

Dowód: zeznania świadków K. Ś., J. Ś. (1) i J. Ś. (2) – k. 135-145, 154-157 akt I C 1139/19, opinia biegłego psychologa – k. 271-274 akt I C 1139/19, opinia biegłego psychiatry – w aktach I C 546/19, dokumentacja finansowa pozwanego – k. 121-185

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez powoda, których prawdziwości co do zasady pozwany nie kwestionował. Przedłożone w sprawie dokumenty Sąd uznał za wiarygodne, co nie przesądza ich skutków prawnych.

Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłej psycholog jako rzeczową i profesjonalną. Opinia jak i jej wnioski nie były kwestionowane przez strony. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa, sporządzonej do sprawy I C 1139/19 na podstawie art. 278¹ k.p.c., gdyż opinia sporządzona w tamtej sprawie dotyczyła ustalenia, czy pozwany nie znajdował

się w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, a zakres opiniowania obejmował również dzień w którym powód podpisał umowę, będącą podstawą roszczenia w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił opinię biegłego psychiatry, sporządzoną do sprawy I C 546/19 i dał jej wiarę w całości, jako spójnej i kompleksowej. Wnioski płynące z opinii były jednoznaczne, dlatego Sąd oparł się na niej w całości.

Na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadków K. i J. Ś. (2) oraz zeznania pozwanego R. Ś., przeprowadzone w sprawie I C 1139/19, gdyż były szczere i wzajemnie ze sobą korespondowały.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tą samą ilość pieniędzy.

Zasadniczy zarzut nieważności umowy z powodu jej zawarcia w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli na podstawie art. 82 k.c. okazał się chybiony. Zgodnie z art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Z opinii biegłej wynika, iż pozwany nie jest upośledzony umyślowo lub otepiały, jest on wydolny intelektualnie, zorientowany, nie potrzebuje pomocy innych osób, jest nawet krytyczny wobec swojego nałogu, ma świadomość konieczności realizowania zobowiązań i spłaty długów pożyczkowych i kredytowych. Brak jest jakiegokolwiek dokumentacji wskazującej aby u pozwanego występowały powikłania choroby alkoholowej w postaci zespołu psychoorganicznego bądź zaburzeń amnestycznych lub psychotycznych.

W dacie zawarcia umowy pozwany nie był zatem w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Bezspornie pozwany R. Ś. cierpi na chorobę alkoholową. Brak jednak przekonujących argumentów, iż w chwili zawierania umowy z powodem był w stanie upojenia alkoholowego i był w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Brak jest dowodu na to, że w momencie zawarcia umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość pozwany był w stanie upojenia alkoholowego. Nawet jednak gdyby okoliczność ta została wykazana, to w ocenie Sądu, zastosowanie art. 82 k.c. w niniejszym stanie faktycznym nie byłoby możliwe.

Art. 82 k.c. jest wyrazem poszanowania autonomii woli, gdyż o rzeczywistym „samozwiązaniu się” osoby można mówić tylko wówczas, gdy jest ona zdolna do oceny konsekwencji swego działania i jej oświadczenie jest wyrazem jej swobodnej decyzji (por. B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, Wady oświadczenia woli..., 1973, s. 29; R. Trzaskowski, Wady oświadczenia woli w perspektywie kodyfikacyjnej, Studia Prawa Prywatnego 2008/3, s. 67). Brak tej zdolności albo swobody przemawia za zniwelowaniem skutków prawnych składanego w takim stanie oświadczenia. Racje te wspierają też względy moralne, gdyż oświadczenie takie stanowi poważne zagrożenie dla interesów majątkowych oświadczonego, zwłaszcza że osobie tej trudno zazwyczaj przypisać odpowiedzialność za powstanie takiego stanu rzeczy (np. choroby psychiczne, niedorozwój umysłowy), a adresat oświadczenia woli może częstokroć zorientować się, iż ma do czynienia z osobą działającą w stanie zakłócenia władz psychicznych (zwykle chodzi tu o oświadczenia składane w bezpośredniej obecności stron), co powinno wyłączać jego zaufanie i konieczność ochrony jego interesów (por. R. Trzaskowski, Wady oświadczenia woli w perspektywie..., s. 67; por. też M. Wilejczyk, Zagadnienia etyczne..., s. 307–308). Nawet jednak, gdy adresat oświadczenia nie wiedział – mimo dołożenia należytej staranności – o braku świadomości (swobody), prawo zapewnia oświadczającemu ochronę, uznając tę wartość za cenniejszą niż zaufanie adresata (por. P. Machnikowski, Prawne instrumenty ochrony zaufania przy zawieraniu umowy, Wrocław 2010, s. 115).

Jeżeli jednak do złożenia oświadczenia woli nie dochodzi w bezpośredniej obecności stron (np. wypowiedzenie listowne albo oświadczenie przez Internet), a osoba składająca oświadczenie sama wywołała u siebie stan zakłóceń

czynności psychicznych, w szczególności wskutek użycia napojów odurzających albo innych podobnych środków (por. art. 425 § 2), o czym druga strona nie może nawet wiedzieć (por. R. Trzaskowski, Wady oświadczenia woli w perspektywie..." s. 67; U. Ernst, A. Rachwał, F. Zoll, Prawo cywilne..., s. 244; M. Wilejczyk, Zagadnienia etyczne..., s. 308), przyznanie ochrony interesom oświadczającego kosztem interesów drugiej strony razi wówczas poczucie słuszności i zagraża bezpieczeństwu obrotu. Należy zatem przyjąć domniemanie faktyczne, że jeżeli określona osoba – co do zasady niecierpiąca na zaburzenia psychiczne – sprostą naturalnym wymaganiom niezbędnym dla sporządzenia i wysłania do innej osoby swego oświadczenia woli, oznacza to, że ewentualne, doraźne zaburzenia czynności psychicznych wywołane przez samego oświadczającego nie osiągnęły progu niezbędnego dla stwierdzenia zaistnienia omawianej wady. Stosownie do dalej idącego poglądu doktrynalnego w stosunku do osoby, która w sposób zawiniony doprowadziła do wystąpienia u siebie stanu braku świadomości lub swobody, należy stosować per analogiam art. 425 § 2 (por. R. Strugała [w:] Kodeks cywilny..., red. E. Gniewek, P. Machnikowski, 2017, komentarz do art. 82, nb 2). Jeżeli druga strona czynności, dokładając należytej staranności, nie mogła zauważyć tego stanu, czynność powinna pozostać ważna, mimo jego zaistnienia, jeżeli został on spowodowany w sposób zawiniony przez tego, kto się w nim znajduje. Pozwany R. Ś. w okresie 2018 roku poza sporem zawarł szereg umów pożyczek internetowych. Przedmiotowa umowa była zatem jedną z wielu, które zawarł w celu uzyskania pieniędzy. Wskazuje to na działanie intencjonalne pozwanego z rozeznaniem zarówno co do intencji jak i celu dokonywanych czynności. Nie można zatem w takich okolicznościach skutecznie wyłączać odpowiedzialności pozwanego za zaciągnięte przez niego zobowiązanie na podstawie art. 82 k.c.

Ponadto wskazać należy, iż poza zarzutem z art. 82 k.c. pozwany nie kwestionował samego faktu zawarcia umowy pożyczki z (...) Sp. z o.o. w W.. Nie podnosił, iż nie zawarł tej konkretnej umowy, która została zawarta za pomocą wzorca umownego za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

W okolicznościach niniejszej sprawy znajdują także zastosowania przepisy ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2014.1497 j.t.), która weszła w życie w dniu 17.12.2011 r.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, iż pozwany R. Ś. zawarł umowę pożyczki nr (...) w dniu 06.08.2018 r. na kwotę 5.000 zł (6.050 zł z kosztami) i w tym samym dniu otrzymał środki w wysokości 5.000 zł, na podstawie umowy pożyczki nr (...) (na które opiewała umowa) - czego pozwany nie kwestionował i co także przesądza o skuteczności zawartej umowy.

W ocenie Sądu, strona powodowa skutecznie wykazała, iż roszczenie jest wymagalne. Pozwany zgodnie z umową miał zwrócić powodowi kwotę 6.050 zł do dnia 05.09.2018 r. Bezspornie zatem w dniu 06.09.2018 r. pozwany pozostawał już w zwłoce z zapłatą kwoty określonej w umowie.

Pozwany podniósł też zarzut abuzywności klauzul dotyczących pozaodsetkowych kosztów kredytu. W tym kontekście wskazać należy, że samo zastrzeżenie przez strony w umowie pożyczki różnego rodzaju opłat w formie ryczałtowej, jako wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, nie narusza zasady swobody umów przewidzianej w art. 353¹ w zw. z art. 58 i 65 § 2 k.c. W granicach bezwzględnie obowiązujących przepisów i zasad współżycia społecznego (art. 58 k.c.), przepisy art. 353¹ k.c. i 65 § 1 k.c. pozwalają na swobodne kształtowanie stosunku umownego. Przyjmuje się, że w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszają interesy konsumenta postanowienia umowne godzące w równowagę kontraktową stron, a także te, które zmierzają do wprowadzenia konsumenta w błąd wykorzystując jego zaufanie i brak specjalistycznej wiedzy.

We wniesionej odpowiedzi na pozew pozwany w sposób ogólny podniósł zarzut sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Tymczasem z zawartej umowy wynikają warunki, na które pozwany dobrowolnie wyraził zgodę, w tym również obciążenie go kosztami wynikającymi z faktu związania umową. Z umowy zawartej przez pozwanego wynika, że całkowita kwota do zapłaty - w razie zachowania warunków umowy to 6.050 zł. Kwota ta miała zostać spłacona jednorazowo w dniu 05.09.2018 r. Sam sposób poinformowania pozwanego o warunkach pożyczki, jak też i spłaty odpowiadał wymaganiom Ustawy o kredycie konsumenckim. Pobieranie opłat przygotowawczych i prowizji w związku z udzieleniem pożyczki powołana ustawa dopuszcza w art. 30 ust. 1 pkt 10. Pożyczkobiorca R. Ś. uzyskał czytelne

informacje o czasie obowiązywania umowy, stopie oprocentowania, całkowitej kwocie pożyczki, zasadach i terminach spłat oraz rzeczywistej stopie oprocentowania. Pozwany miał świadomość, że przedmiotową umowę zawierał z instytucją parabankową. Zastrzeżenie w umowie opłaty za udzielenie pożyczki stanowi więc rekompensatę kosztów poniesionych przez pożyczkodawcę w związku z przygotowaniem umowy, obsługą klienta na etapie zawierania umowy i także później ma rekompensować wyższe, niż to jest w przypadku banków, ryzyko związane z udzieleniem kapitału i obrotem gotówką. Postanowienia umowy pozostawały też zgodne z art. 36a ust. 2 Ustawy o kredycie konsumenckim. Przewidziane w zawartej z pozwanym umowie koszty pożyczki odpowiadały ustawowemu limitowi przewidzianemu przez ustawodawcę i nie przekraczały maksymalnie dopuszczalnej kwoty. Samo udzielenie ochrony stronie umowy ze względu na klauzule abuzywne nie może opierać się wyłącznie na stwierdzeniu, że warunki umowy są dla tej strony niekorzystne, choćby dotyczyło to konsumenta (art. 353¹ k.c.).

Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu pozwalającego obalić twierdzenia pożyczkodawcy, iż umowa, indywidualne warunki umowy pożyczki, a także tabele opłat były możliwe do wygenerowania na profilu internetowym. Pozwany rejestrując się na portalu internetowym składał wniosek o pożyczkę. Z kolei w zgodzie z umową po zaakceptowaniu wniosku o pożyczkę, powód miał przesłać na wskazany przez pozwanego adres email umowę pożyczki wraz z załącznikami, w szczególności wzorem oświadczenia o odstąpieniu od umowy, formularz informacyjny dotyczący pożyczki. Zgodnie bowiem z wyrażonym w doktrynie poglądem umowa o kredyt konsumencki może być również zawarta przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, np. przez internet. W takim przypadku obowiązek doręczenia umowy o kredyt konsumencki zostanie spełniony poprzez doręczenie umowy za pośrednictwem internetu (np. poprzez przechowywanie oświadczeń wymienianych między kredytodawcą a konsumentem w systemie i udostępnienie wersji elektronicznej umowy konsumentowi, w tym umożliwienie jej wydruku (Ofiarski Zbigniew, Komentarz do art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim, Lex nr 164536). Pozwany podnosił, że poczta elektroniczna nie może być uznana za trwały nośnik. W tym kontekście wskazać należy, że trwały nośnik w rozumieniu dyrektywy o usługach płatniczych to również trwały nośnik w rozumieniu dyrektywy (...), implementowanej przez polską ustawę o prawach konsumenta, z której wynika, że przedsiębiorca, który zawarł z konsumentem umowę na odległość, musi przekazać mu na trwałym nośniku potwierdzenie zawarcia umowy wraz z szeregiem informacji m.in. na temat cech świadczenia czy sposobu i terminu zapłaty. Za trwały nośnik uważać należy materiał lub narzędzie umożliwiające konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci. Przesłana wiadomość e-mail na skrzynkę pocztową konsumenta z informacjami jakie są wymagane w zakresie potwierdzenia na trwałym nośniku będzie więc spełniać wymogi ustawowe. Poczta elektroniczna kwalifikuje się bowiem pod określenie narzędzia, a dodatkowo osobista skrzynka pocztowa konsumenta umożliwia mu dostęp i odtworzenie przesłanych informacji w przyszłości w niezmienionej postaci.

Z powyższego wynika, że podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia art. 29 i 30 u.k.k. jest nieskuteczny, podobnie jak złożone przez niego w trybie art. 45 u.k.k. oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Należy też podkreślić, że wbrew twierdzeniom pozwanego, Sąd uznał, że powód ma legitymację czynną w niniejszym procesie.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W niniejszej sprawie, powód wykazał, że doszło do skutecznego zawarcia umowy cesji wierzytelności, na mocy której, na rzecz powoda została przeniesiona wierzytelność, dochodzona od pozwanego, z tytułu umowy nr (...), zawartej pomiędzy pozwanym, a (...) Sp. z o.o. Do pozwu została bowiem przedłożona zarówno sama umowa, jak i załącznik potwierdzający że została nią objęta wierzytelność w stosunku do pozwanego z tytułu umowy nr (...), a także oświadczenie o zapłacie ceny. Sąd nie miał wątpliwości, że przedmiotowa umowa została zawarta, o

czym dodatkowo świadczy fakt, że powód był w posiadaniu dokumentów związanych z umową źródłową pomiędzy pierwotnym wierzycielem, a pozwanym.

Z powołanych wyżej względów Sąd uznał, że pozwany nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania stąd też zgłoszone roszczenie – uznał za uzasadnione w całości. O odsetkach Sąd orzekł na zasadzie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając odsetki od dnia złożenia pozwu do dnia wyrokowania, tj. 31.12.2021 r.

Kwotę zasądzoną Sąd rozłożył na podstawie art. 320 k.p.c. na 30 rat – 29 po 200 złotych zaś 30-sta rata w kwocie 180 zł plus odsetki - płatne do ostatniego dnia każdego miesiąca wraz z dalszymi z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie na wypadek uchybienia w płatności którejkolwiek z rat. Sąd miał na uwadze sytuację majątkową pozwanego, który utrzymuje się jedynie z prac dorywczych i zasiłku 500+, ma na utrzymaniu żonę i córkę. Pozwany jest osobą chorą, uzależnioną od alkoholu, a w wyjściu z problemów finansowych pomagają mu bracia, którzy spłacają jego zobowiązania. Rodzina pozwanego wyraża natomiast zamiar spłaty pożyczki w ustalonych ratach, zgodnych z ich możliwościami finansowymi w związku z czym Sąd uznał, iż wniosek o rozłożenie zadłużenia na raty jest zasadny. Interesy strony powodowej są z kolei zabezpieczone w formie odsetek umownych na wypadek uchybienia terminowi płatności rat, jednocześnie strona powodowa ma bardziej realną szansę uzyskać należną mu kwotę w ratach. Pozwany nie ma bowiem żadnego majątku, nigdzie nie pracuje, ma zadłużenie na poziomie około 400.000 złotych i uzyskanie jakichkolwiek kwot w toku postępowania egzekucyjnego jest praktycznie niemożliwe.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, iż pozwany na skutek swojej choroby jest w bardzo złej sytuacji finansowej, zaś strona powodowa trudni się na co dzień udzielaniem pożyczek osobom niemającym zdolności finansowej do uzyskania pożyczki w instytucjach bankowych, przez co musi liczyć się z ewentualnością dochodzenia roszczeń w drodze powództwa przed sądem.

Sędzia Grażyna Poręba

ZARZĄDZENIE

1. Odnotać uzasadnienie, termin proszę liczyć od dnia doręczenia akt po rozpoznaniu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych czyli od dnia 15 lutego 2022r.,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. K.. 14 dni,
4. Projekt uzasadnienia sporządzony przez P. A. J. M..

N., dnia 1 marca 2022 r.

Sędzia Grażyna Poręba